

Radujte se, modlete se, děkujte!

Ostravice 30.10.2022

Písňe: 640 (EZ21), 177 (EZ79), 171 (EZ79), 397 (EZ79), 422 (EZ21)

Čtení z písma: Filip 4,4-6, 1, Tes 5, 14-23

Bratři a sestry,

dnes bych se s vámi chtěl zamyslet nad následujícím dvouverším z prvního listu apoštola Pavla Tesalonickým.

Stále se radujte, v modlitbách neustávejte. Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás. (1 Tes 5, 16 – 18)

Možná některé z vás napadne, „jak se toto slovo hodí do současné situace? Jak se máme radovat?“ Z té hrozné války na Ukrajině mohou mít radost leda tak obchodníci se zbraněmi. A pak to zdražování všeho a nejvíce energií? Z toho přece nemůže mít radost vůbec nikdo. Přesto nám Bůh slovy Bible říká "stále se radujte". Jak se můžeme stále radovat? To přece nejde. Bůh od nás nechce, abychom měli na tváři neustále „přilepený úsměv“, ať už se cítíme jakkoli. Proč se máme pořád modlit a za všech okolností děkovat? Není to trochu neupřímné?

Pokusme se na tyto otázky nalézt správné odpovědi. Začněme příkazem „stále se radujte“. Shodneme se, že k radosti potřebujeme mít nějaký důvod. Jeden je nasnadě. Dnes ráno jsme se mohli probudit do nového dne. Stejně tak může být dobrým důvodem k radosti, že se můžeme účastnit tohoto shromáždění. Z covidové doby víme, že to není nic samozřejmého. Je to výsada. Jednoduše se můžeme radovat ze společenství křesťanů a také z toho, že se právě teď spolu zamýšlíme nad slovy Písma.

Radost nám může přinášet nejen budování společenství (Sk 11,23). Důvodem k radosti jsou jistě také výsledky naší práce. Například tedy ten opravený sál a nová krásná pracovna jsou bezesporu dobrými důvody k radosti. Ale proč se držet při zemi? Stačí si vzpomenout na podobný verš z dopisu Filipským. *Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! (Filip 4,4).*

Ano, původcem naší radosti je náš Pán. Můžeme se radovat, že On přišel na tuto zem a vzal na sebe naše hříchy. Naše životy byly vykoupeny Kristovou obětí. Proto nic v našich životech není samozřejmé. Vše je darem z Boží milosti. Samo evangelium je radostnou zvěstí. Můžeme se radovat z toho, že jsme měli možnost ho uslyšet, přijmout a že ho můžeme nést lidem kolem nás. Můžeme se radovat z toho, že Pán Ježíš byl vzkříšen z mrtvých a díky tomu jsme i my obdrželi naději na vzkříšení (1 Kor 15,12) a naše jména jsou zapsaná v nebesích (Lk 10,20).

Důvodů k radosti máme tedy spoustu. Možná víc než apoštol Pavel z jehož dopisu zmíněné dvouverší pochází. Sice se mu dostalo výjimečných zjevení, ale Bůh na něj také dopustil nějakou nemoc, aby se kvůli těmto zjevením nepovyšoval (2 Kor 12,7). Jeho misijní cesty byly velice vyčerpávající, byl několikrát uvězněn a jeho život pravděpodobně skončil na popravišti v Římě. Přesto nás právě on vyzývá k životu ve stálé radosti, na modlitbách a v děkování. Jak tyto tři věci spolu souvisí?

Zkusme si představit jednoduchou situaci. Ztroskotali jste na pustém ostrově. Společenství je daleko, vaše Bible se utopila spolu s lodí. Přesto nemusí být váš život s Bohem nijak zásadně zasažen. Zůstalo to podstatné – modlitby. Bez ustání můžeme být v úzkém kontaktu s naším Pánem. On chce mít s každým z nás blízký osobní vztah. Stejně jako není možné udržovat blízký osobní vztah s druhými lidmi bez vzájemného sdílení, tak není možné mít trvalý osobní vztah k Bohu bez modliteb. Bůh od nás nepotřebuje získávat žádné informace, ale chce, abychom ho uctívali a abychom s ním sdíleli své myšlenky a pocity. Z vlastní zkušenosti vím, že odhodlat se každý den k

modlitbě vyžaduje určité úsilí. Chce to vyhradit si chvíli času a nějaké klidné místo. Ztišit se.

Pravidelné modlitby jsou pro náš křesťanský život naprosto zásadní. Žijeme-li v úzkém osobním vztahu s Bohem, naše modlitby se začnou vplétat do všeho, co děláme. Už nejde jenom o naše pravidelné ztišení, ale spíše o nepřetržité spojení s Bohem.

Nyní zkusme propojit radost s modlitbou. Prožíváme-li opravdovou radost a tuto radost sdílíme s naším Pánem na modlitbách, nemůžeme dojít k ničemu jinému, než k vděčnosti. A právě jejím výrazem je děkování. Samotnou radost dokáže prožívat kdokoli, ale děkování na modlitbách je vyhrazeno pouze věřícím.

V současnosti je jakýmsi nepsaným standardem mírný negativismus. Provází ho neschopnost, radovat se z toho, co prožíváme, doplněná obavami z blízké i vzdálenější budoucnosti. To se projevuje brbláním nebo nadáváním. Je celkem jedno, zda nadáváme jen tak doma nebo v hospodě u piva. Na drahotu, špatnou politiku, na těžkosti v práci nebo ve škole nebo na zdravotní potíže. Každý máme své problémy, které musíme nést. Bůh nám nikdy neslíbil, že všechno vyřeší svým nadpřirozeným způsobem. Ale můžeme s ním všechno sdílet - naše obavy a starosti a také naši radost. Víme, že On naslouchá a rozumí nám. Nezhleňuje to, co prožíváme, ale ujišťuje nás, že na nás nenechá naložit víc, než uneseme (1. Kor 10,13).

Chtěl bych připomenout jednu starou knížku, která se jmenuje Pollyanna. Je o děvčátku, které svým přátelským a radostným chováním změnilo lidi ve svém okolí. Pollyanna neustále hrála hru „na radost“. Návod, jak ji hrát, je jednoduchý. Vždycky a na všem najít něco, z čeho by můžete mít radost, ať je to cokoliv. Třebaže Pollyanna není přímo křesťansky zaměřenou knihou, její hra „na radost“, může být velice inspirativní.

Bůh nechce měnit všechny negativní okolnosti našich životů. Chce proměňovat naši mysl, abychom se naučili nacházet důvody k radosti a tuto radost s ním na modlitbě sdíleli v děkování. Není to proto, že by On sám naše děkování k něčemu potřeboval. Je to kvůli nám. To my potřebujeme hledat důvody k radosti, Jemu v modlitbě děkovat, Jeho chválit a uctívat. Při děkování a při chvalách pozvedáme oči od našich běžných starostí a díváme se výš. K Němu. On nechce měnit všechny okolnosti našich životů, ale nás samotné. Taková je jeho vůle.

Amen